

ՔԱՐՈՉԽՕՍԱԿԱՆ

**Տ. ԳԵԻՈՐԳ ԵՊԻՄԵՆՈՊՈՍ ՍԱՐՈՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾԻՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ԿԱՐՄԻՐ ԿԻՐԱԿԻ
ԵՒ ՔԱՆԱՆԱՅԱԿԱՆ ՁԵՌՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ԱՌԻԹՈՎ
(21 ապրիլի, 2013թ.)**

«Ուրախ լեր, Սուրբ Եկեղեցի, քանզի Քրիստոս արքայն
երկնից այսօր հաճեցաւ բնակիլ ի թեզ»:
Սահակ Գ. Չորսփորեցի, Շարական

Սիրելի բարեպաշտ քույրեր եւ եղբայրներ

Նայաստանայաց Առաքելական Մայր Եկեղեցին վերստին ցնծության եւ բերկրանքի մեջ է: Դժվար է բառերով փոխանցել այն ոգևորությունը, որ համակել է այս պահին Քրիստոսի անունով ժողովված հավաքացյալների բազմությանը, հոգևորական թե աշխարհական, ծեր թե երիտասարդ, ինչպես Եկեղեցու հայրերն են աւամ՝ սա անպարմելի ուրախություն է, քանզի մարդկային խոսքն ի գործի չէ արտահայտելու այն հոգևոր փորձառությունը, որ այս պահին ապրում են հավաքացյալները երկրի վրա, հրեշտակները երկնքում:

Եկեղեցում նոր առաքյալներ են ծնվում Տիրոջ Խոսքի ծառայության համար, հավատարմի վկայության նոր առաջնորդներ:

Մեր քրիստոնեական պարմության բոլոր ժամանակներում է հոգևոր դասի գորացումը կարևորվել: Դրա մասին են վկայում հայ ժողովրդի պարմության հերոսական էջերը, որտեղ բազմիցս առանցքային դերակատարություն է ունեցել Նայոց Եկեղեցին իր ծառայասեր հոգևորականության միջոցով, հայ գրականության այն հիշարժան դրվագները, որոնք վերաբերում են նվիրյալ հայ եկեղեցականի կերպարին, մաքրանշում նրա ազգապահպան առաքելությունը, անմնացորդ քաջարի ոգին, վերջապես հայ ժողովրդի կյանքում Եկեղեցու անուրանալի դերը փաստող ավելի մեծ վկայություն չկա, քան հայ մշակույթն ինքնին եւ հայ ժողովրդի գոյապայքարը:

Նայ հոգևորականի ներկայությունն էական է ոչ միայն Մայր հայրենիքում, այլև ողջ սփյուռքում: Պարմական ճակատագրի բանուց բշված հայության մեծամասնությունն այսօր ապրում է հայրենիքից հեռու, օտարության մեջ: Նայոց Եկեղեցին է այն հոգևոր կամուրջը, որը հայությանը կապում է իր հայրենիքի հետ, ներշնչում նրան պահպանելու իր հոգևոր ինքնությունը, կրթում խոսելու հայերեն: Նա է այն անխախտ հասարակությունը, որը կոչված է միավորելու աշխարհասփյուռ հայության ջանքերը ի սպաս համագային մեծ վերածննդի, դարերի անդուլ փորձություններից վերապրած ոգու միասնության արևելքի իրագործման:

Ներկա պարահական չէ, որ Նայ Եկեղեցում յուրաքանչյուր նոր հոգևորականի ձեռնադրությունը Կոն Է աշխարհասփյուռ հայ ժողովրդի համար, մեծ ոգևորության առիթ:

Այսօրվա իրադարձությունը երկար սպասված էր ոչ միայն մեր ընծայացուների, որոնք քիչ առաջ հավաքացյալների վկայությամբ արժանացան Տիրոջ սպասավորության ամենապարզավոր շնորհին, այլև Եկեղեցու համար առհասարակ: Թեև մեր նորընծաները Կոնքիներ շարունակ մասնավոր կրթություն եւ դաստիարակություն են ստացել, հոգևոր եւ մարավոր առումով պարբերապես այս հրաշալիք օրվան, վկայվել իրենց ուսուցիչների կողմից, սակայն Եկեղեցին էլ իր հերթին հարապել աղոթք Է բարձրացրել, որպեսզի այս օրը Տիրոջ ողորմությամբ ժամանի: Միևեկ հավաքացյալներ, այսօր դուք ստանում եք ձեր աղոթքի պարասխանը, խորհեք մի պահ, կա՞ր արդյոք ավելի մեծ շնորհ, քան այն վստահությունը, որ մեր աղոթքները լսելի են Տիրոջ առջև, այն հավաքը, որ Նոգին Է առաջնորդում Եկեղեցուն: Ավելի մեծ հոգևոր վայելք չես պարզելի քրիստոնյային, քան այն փորձառությունը, երբ գգում Է Նոգու առաջնորդությունը, Սուրբ Նոգու շնորհաբաշխ ներկայությունը Եկեղեցու կյանքում:

Այս պահը ողջ Եկեղեցու համար հավաքի վերահասարակական սրբազան առիթ Է, առաքելական սպասավորության վերանորոգության ներշնչման աղբյուր, հոգևոր կյանքի նոր հորիզոնների բացահայտման հրավեր:

Միևեկ բույրեր եւ եղբայրներ,

Յուրաքանչյուր քրիստոնյա ապրում Է իր կյանքը ոչ միայն Եկեղեցու մեջ, այլև հանուն Եկեղեցու առաքելության: Այդ առաքելությունն իրականում արքայապարզվում Է ողջ քրիստոնեական համայնքի հավաքի կյանքում, բոլոր նրանց, որոնք մկրտության խորհրդի միջոցով դարձել են քրիստոնյա, կոչվել սպասավորելու Տիրոջ Խոսքի փարածմանը, յուրաքանչյուրն իր հավաքի գործերով, իր կարողության ներածին չափով:

Եկեղեցին, հավաքացյալների ժողովն այս իմաստով շար կարևոր դեր Է վերապահել հոգևորականներին, հին Եկեղեցու ավանդույթը վկայում Է, որ նրանք հավաքացյալների կողմից են ընտրվել համայնքից հատուկ առաքելությամբ, նրանց Է փրկված առաջնորդելու պարիով, նրանք կոչված են ղեկավարելու քրիստոնեական համայնքները հանուն Ավերարանի քարոզչության, եւ ամենակարևորը առաջնորդելու քրիստոնեական հավաքի վկայությունն աշխարհին, վկայելու այն նոր կյանքի մասին, որ Քրիստոս խոսքացավ իրեն հուսացողներին: Այն թյուր պարկերացումն Է ձեռավորվել ժամանակի ընթացքում, մանավանդ խորհրդային շրջանում, թե Եկեղեցին միայն հոգևորականությունն Է, որ հավաքի վկայությունը իրականում միայն հոգևորականին Է վերապահված, սակայն ըստ Էության վկայողը Եկեղեցին ինքն Է, հավաքացյալների ժողովը, համայնքը: Եկեղեցու յուրաքանչյուր անդամ կոչված Է իր ծառայությունը բերելու հավաքի վկայության այդ առաքելությանը: Սրանից հոգևորականի դերը բնավ չի նվազում, այլ ընդհակառակը ավելի բարձրանում Է, քանի որ այս առաքելության մեջ նրան Է վերապահված ամենամեծ պարասխանարվությունը, հավաքի վկայության առաջնորդությունը:

Իսկ ի՞նչ Է հարկավոր առաջնորդ լինելու համար, կամ ինչպիսի՞ն պիտի լինի առաջնորդը:

Ավերարանների հեղեղողական ընթերցումը, Եկեղեցու ավանդության խորը ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ առաջին հերթին համայնքը պետք է բացարձակ վստահություն տալիս Եկեղեցու հոգևորականի նկատմամբ: Բաժանման իր կյանքով այնպես պիտի ներշնչի համայնքին, որ նա անվերապահ հավատա իր խոսքին, անվարան հանձնվի իր առաջնորդությանը: Իսկ որպեսզի քահանան կարողանա այդ վստահությունը ներշնչել իր առաջնորդության հանդեպ՝ գերագույն նախապայման է, որ նա հավատա իր առաքելությանը, լինի բացարձակ անկեղծ իր կոչման հանդեպ, ունենա գոհաբերության ոգի և կամք: Եթե նա չհավատա իր առաքելությանը, որևէ մեկին չի կարող հավատա ներշնչել դրա հանդեպ: Այսօր մեր ժողովուրդը ամենաշատը այդ վստահությունն է փնտրում Եկեղեցում. դա է այն միակ երաշխիքը, որ կարող է հավատա ներշնչել հոգևոր առաջնորդության հանդեպ, օգնել հայ մարդուն դառնալու Եկեղեցու հեղեղող բառի ամբողջական իմաստով: Մեր շրջապատում կան բազում քրիստոնյաներ, որոնք պարզապես երազում են իրենց լուսնի ներքին Եկեղեցու առաքելության մեջ, իրենց ուժերի չափով մասնակից լինել նրա ծառայական կյանքին, քանի որ մեծ հավատ ունեն Եկեղեցու դերակատարության հանդեպ, համոզված են, որ այն կարող է դրական ազդեցություն ունենալ հասարակական չարիքի հաղթահարման գործում, նպաստել հանրային կյանքի բարելավմանը, դարձնել մարդուն ավելի ազնիվ: Այսպես է, որ հոգևորականի առաջնորդությունը պետք է օգնության հասնի, բացահայտի և ընդգրկի նրանց համայնական կյանքում, հնարավորություն ստեղծի, որպեսզի լիարժեք կերպով կարողանան արտահայտել իրենց նվիրումն ու հավատը, ի սպաս դնել իրենց շնորհները Եկեղեցու ծառայական կյանքում:

Միայն ճշմարիտ առաջնորդությունը կարող է համապատասխան հոգևոր միջավայր ձևավորել Եկեղեցու առաքելության լիարժեք իրագործման համար:

Սիրելի նորընծաներ,

Նոր առաքելություն է սկսում ձեր կյանքում, մի յուրահատուկ հոգևոր ճամփորդություն, որն այս պահին ինձ հիշեցնում է Ավերարանում նկարագրվող աշակերտների առաքման հայրնի դրվագը: Ամենահզոր գաղափարը, որ խորապես տպավորում է ինձ այդ պարկերում Նիսիսի հեղեղող պարզամիտ է. «Ճանապարհի համար ոչինչ մի վեցրեք. ոչ գավազան և ոչ մախաղ, ոչ հաց և ոչ արծաթ դրամ» (Ղուկ. Թ. 3-4): Ի՞նչ նկատի ունի Նիսիս այսպես, արդյո՞ք պարզ իրերը, որոնք անհրաժեշտ են ճամփորդության համար: Բնականաբար ոչ: Ես հեղեղող կերպ եմ հասկանում Նիսիսի խոսքերը, նա ընդամենն ասում է Աստծուն ապավինեք, մոռացեք ամեն ինչ, այս վայրկյանից սկսած ձեր հավատքը դարձրեք ձեզ համար գավազան, մախաղ, հաց և դրամ: Այլ խոսքով նա կարարյալ նվիրում է պահանջում առաքելության համար, և ամենակարևորն անհրաժեշտ պայման է նկատում այդ առաքելությունն ստանձնել աստվածային օգնականությանն ապավինելով: Իմ այսօրվա պարզամիտ է նորո՞ծ քահանաներիդ, որ մարդկանցից ոչինչ չսկսեցեք ձեր առաքելության ընթացքում, Աստծուն դարձրեք ձեզ ապավին, հիշեք որ դուք առաքված եք բառի ամենալայն իմաստով, և ամենակարևորը դուք առաքված եք Աստծու կողմից, այս գիտակցության մեջ է թաքնված ձեր հավատի ուժը, այս ոգու առջև փուլավորում են բոլոր փեսակի պարսկերենները, բացվում փակ դռները, այս ներշնչմամբ էր աստվածային Պաշտոնը հայարարում հայտարարում՝ «Եթե Աստված մեզ հետ է, ով կարող է մեզ դնել լինել»: